

Warszawa, dnia 28.08. 2014 r.

PG IV KSK 113/14

Sekretariat Wicemarszałka Senatu RP
Marii Pańczyk-Pozdziej

Wpłynęło dn. 28.08.2014.

Nr 113/14 K/22601

Podpis

SEKRETARIAŃ
Biura Prac Senackich

Wpłynęło dn. 1.08.14

nr 5134 podpis

Pani

Maria Pańczyk – Pozdziej

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Simonina Poni-Monaster

Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 30 lipca 2014 r. nr BPS/043-59-2582/14 oświadczenie Panów Senatorów złożone podczas 59. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 lipca 2014 r., dotyczące ponownego rozważenia wniesienia kasacji na korzyść Grzegorza Cz. od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka 255/13, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Wskazane oświadczenie Panów Senatorów odnosi się w swojej treści do zawartej w piśmie z dnia 20 maja 2014 mojej odpowiedzi na oświadczenie Panów senatorów złożone podczas 52. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 10 kwietnia 2014 r., wskazującej na brak przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k. przyczyn do wniesienia na korzyść Grzegorza Cz. kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. od wskazanego wyżej wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu, utrzymującego w mocy po rozpoznaniu apelacji obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II K 33/09.

Według oświadczenia, w przedstawionej w nim sprawie doszło do skazania pacjenta za to, że niewłaściwie zdiagnozował stan własnego zdrowia, podczas gdy lekarze, którzy ten stan zdrowia stwierdzali, nie ponieśli żadnej odpowiedzialności, Grzegorzowi Cz. zaś nie udowodniono, że symulował choroby, okaleczał się czy w inny sposób oszukiwał lekarzy w celu wyłudzenia nienależnej mu renty.

Odpowiadając na stwierdzenia zawarte w oświadczeniu, powtórzyć trzeba w ślad za odpowiedzią z dnia 20 maja 2014 r., że akta przedmiotowej sprawy karnej

zostały poddane analizie w Prokuraturze Generalnej w marcu 2014 r. – na wniosek obrońcy Grzegorza Cz. w celu stwierdzenia podstaw do wniesienia kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Wynikiem badania było ustalenie, że wyroki sądu pierwszej instancji i sądu odwoławczego nie są dotknięte uchybieniami określonymi w art. 523 § 1 k.p.k., których występowanie warunkuje możliwość wywiedzenia kasacji, w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wobec treści oświadczenia Panów senatorów, według którego pacjent został skazany za to, że niewłaściwie zdiagnozował stan własnego zdrowia, przypomnieć trzeba, iż Grzegorz Cz. wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 16 maja 2013 r., sygn. akt II K 33/09, został uznany za winnego tego, (...) „że w okresie od dnia 29 czerwca 1999 roku do 30 listopada 2003 roku w Zduńskiej Woli działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uzyskania dla siebie nienależnego świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy, wprowadził ZUS Oddział w Zduńskiej Woli w błąd co do zasadności przyznania mu prawa i wypłaty świadczenia rentowego w ten sposób, że działając z pominięciem procedur obowiązujących przy ubieganiu się o świadczenie rentowe w ZUS nie zachował przyjętej procedury ubiegania się o przyznanie świadczenia rentowego i chcąc je uzyskać w sposób niezgodny z prawem nakłonił Jana S. orzecznika ZUS do wydania w dniu 13.10.1999 roku stwierdzającego nieprawdę orzeczenia o swojej częściowej niezdolności do pracy na trwałe czym doprowadził ZUS Oddział w Zduńskiej Woli do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci wypłaty świadczenia w łącznej wysokości co najmniej 25 194,54 złotych, to jest dokonania czynu wypełniającego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.”.

Tak więc nie zachodzą przesłanki do uznania w omawianej sprawie karnej, że pacjent został skazany za niewłaściwe zdiagnozowanie swojego stanu zdrowia, skoro przypisano mu czyn polegający na podżeganiu do spowodowania przyznania mu renty bez przeprowadzenia – z jego udziałem i w formie przewidzianej przepisami prawa – postępowania w tym zakresie.

Inkryminowane zachowanie Grzegorza Cz. polegało w szczególności na tym, iż po złożeniu wniosku o rentę, co skutkowało wyznaczeniem lekarza orzecznika Wojciecha Z., zaniechał dalszych czynności w sprawie, m.in. nie stawiał się na wezwania ZUS. Rezultatem było wydanie decyzji o odstąpieniu od dalszego postępowania w sprawie renty. W takiej sytuacji Grzegorz Cz. złożył wniosek o zmianę lekarza orzecznika, czego następstwem było wyznaczenie Jana S. Właśnie do tego lekarza zgłosił się wymieniony i jak to ustalono na podstawie zeznań tego świadka, potwierdzonych innymi dowodami w postaci zeznań pracownicy ZUS i dokumentów, nakłonił go do spowodowania przyznania renty z pominięciem dalszej obligatoryjnej procedury, której częścią winno być m.in. posiedzenie komisji. Podkreślić trzeba, że Grzegorz Cz. rentę uzyskał nie tylko z pominięciem obligatoryjnej procedury, lecz także z powodu schorzeń, których występowanie nie powodowało istnienia podstaw do przyznania takiego świadczenia.

Odnosząc się z kolei do podnoszonej w oświadczeniu Panów senatorów kwestii braku odpowiedzialności lekarzy diagnozujących Grzegorza Cz. wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli uniewinnił Pawła R. od dokonania zarzucanego mu czynu polegającego na tym, że (...) „w dniu 21 czerwca 1999 roku w Łasku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez Grzegorza Cz. poprzez uzyskanie nienależnego mu świadczenia rentowego oraz przewidując możliwość uzyskania przez wymienionego w sposób niezgodny z prawem świadczenia rentowego i godząc się na to, będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów w postaci zaświadczeń o stanie zdrowia pacjenta, wystawiając zaświadczenie o stanie zdrowia Grzegorza Cz. na druku N-9, czyli druku zaświadczenia o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego, które opatrzone zostało pieczęcią nagłówkową SP ZOZ w Łasku (...), poświadczył we wskazanym dokumencie nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, potwierdzając w jego treści występowanie u Grzegorza Cz. schorzeń w postaci (...), które to schorzenia w rzeczywistości nie występowały w opisanej postaci u wskazanego pacjenta oraz potwierdzając w treści dokumentu, iż Grzegorz Cz. z powodu stwierdzonych schorzeń jest leczony we wskazanej poradni chirurgicznej, swoim zachowaniem ułatwił Grzegorzowi Cz. uzyskanie nienależnego mu świadczenia rentowego z ZUS Oddział

w Zduńskiej Woli”, tj. czynu określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wydanie orzeczenia uniewinniającego wobec lekarza, który wystawił zaświadczenie użyte przez Grzegorza Cz. do uzyskania renty, sąd uzasadnił stwierdzeniem, iż w realiach sprawy zachowanie oskarżonego Pawła R. nie dawało podstaw do przypisania mu sprawstwa pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa, a tym samym do poświadczania nieprawdy w wystawionym przez niego dokumencie w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. Według ustaleń sądu w przedmiotowym zaświadczeniu o stanie zdrowia Grzegorza Cz. oskarżony lekarz wpisał schorzenia, które stwierdził u badanego w dniu 21 czerwca 1999 roku i nie miał on zamiaru ułatwienia mu popełnienia przestępstwa. Zaświadczenie zaś stanowiło podstawę złożenia wniosku o przyznanie renty, lecz nie powodowało „automatycznego” jej przyznania.

Odmienne natomiast niż wobec Pawła R. Sąd Rejonowy rozstrzygnął kwestię odpowiedzialności karnej Grzegorza Cz. Istotnym jest, że Sąd na podstawie dokonanych w procesie ustaleń faktycznych nie przypisał temu oskarżonemu posłużenia się zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 21 czerwca 1999 roku. Tym samym wyeliminował z inkryminowanego działania Grzegorza Cz. elementy jego zachowania, ujęte przez prokuratora w akcie oskarżenia, dotyczące nieprawdziwości wskazanego dokumentu, od sporządzenia którego współoskarżony lekarz został uniewinniony. Taka eliminacja powoduje, że w omawianym tutaj zakresie brak jest sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciami odnośnie obu oskarżonych. W szczególności zaś nie ma podstaw do uznania, że Grzegorz Cz. został skazany za postawienie błędnej diagnozy przez lekarza albo też za to, iż sam dokonał błędnej diagnozy.

Grzegorz Cz. nie został bowiem uznany za winnego czynu polegającego na posłużeniu się dokumentem zawierającym fałszerstwo intelektualne sporządzonym przez Pawła R., lecz na nakłonieniu innego lekarza Jana S., orzecznika ZUS, do wydania w dniu 13 października 1999 r. - bez zachowania obowiązujących procedur - orzeczenia o częściowej niezdolności Grzegorza Cz. do pracy na trwałe,

co doprowadziło do przyznania mu renty w sposób niezgodny z prawem, stanowiącego z kolei niekorzystne rozporządzenie mieniem ZUS.

Jak to przedstawił sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu swojego wyroku, Grzegorz Cz. dokonał wyłudzenia renty, mimo że występowały u niego na dzień 21 czerwca 1999 r. schorzenia wskazane przez lekarza Pawła R., które jednak w świetle dowodu w postaci opinii Zakładu Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego w Łodzi nie dawały podstaw do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy na trwałe. Oskarżony w omawianej sytuacji, aby uzyskać nienależne świadczenie pominął procedurę ubiegania się o rentę i nie stawiał się na wyznaczone terminy komisji lekarskiej, na które był wzywany przed zmianą lekarza orzecznika. Orzeczenie wydane zaś przez lekarza Jana S. opatrzone było datą 13 października 1999 roku, kiedy to nie odbyło się żadne posiedzenie komisji i jego sporządzenie było skutkiem podżegania tego lekarza przez Grzegorza Cz. do popełnienia czynu zabronionego, opisanego w przedmiotowym wyroku.

Zauważyć w tym miejscu trzeba, iż lekarz orzecznik Jan S. zmarł w toku przedmiotowego postępowania karnego i choćby z tego powodu nie podlega ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Dlatego też wobec treści oświadczenia Panów Senatorów złożonego w dniu 24 lipca 2014 r. i podnoszącego tezę o nieprawidłowości wyroku, ocenić należy, że w omawianej sprawie nie jawi się sprzeczność pomiędzy uniewinnieniem lekarza, który wystawił zaświadczenie z dnia 21 czerwca 1999 r. o stanie zdrowia Grzegorza Cz. i skazaniem tego ostatniego. Grzegorz Cz. nie został bowiem skazany za posłużenie się tym zaświadczeniem ale za inny, dokładnie opisany wyżej występki.

Uznać również trzeba, iż stwierdzenie w oświadczeniu Panów Senatorów, że lekarz Jan S. „nie był przedmiotem zainteresowania organów ścigania” nie może w realiach niniejszej sprawy w żaden sposób przemawiać za zwolnieniem Grzegorza Cz. od odpowiedzialności karnej, skoro podżegany przez niego lekarz orzecznik zmarł po przesłuchaniu w charakterze świadka w trakcie postępowania przygotowawczego.

Podsumowując powyższe, w odpowiedzi na ponowne oświadczenie Panów Senatorów w przedmiotowej sprawie, które jednak nie wskazuje nowych merytorycznych okoliczności, stwierdzić należy, że aktualnym pozostaje stanowisko

o nieistnieniu przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k. przyczyn do wniesienia na korzyść Grzegorza Cz. kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k. od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ka 255/13, w postaci bezwzględnej przesłanki odwoławczej, wymienionej w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, jak również powodów do podejmowania jakichkolwiek czynności w sprawie.

Z. Miciński
A. Seremet

Andrzej Seremet